FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (fjärde avdelningen)
den 11 oktober 1995

Förenade målen T-39/93 och T-553/93

Michael Baltsavias
mot
Europeiska gemenskapernas kommission

"Tjänstemän – Personalakt – Biståndsskyldighet – Ideell skada"

Fullständig text på franska . . . . . II - 695

Saken: Talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 1 juni 1992 och av den 3 mars 1993, rörande innehållet i sökandens personalakt och vissa åtgärder för att bistå honom, samt förpliktande för kommissionen att till sökanden utge skadestånd för den skada som sökanden anser sig ha lidit genom förekomsten av en parallell personalakt.

Utgång: Ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 1 juni 1992 och av den 3 mars 1993 i den mån som de innebar avslag på sökandens begäran om att i sin personalakt få införa vissa handlingar som berör hans administrativa situation och rapporter angående hans skicklighet, effektivitet och hans uppträdande. Förpliktande för kommissionen att till sökanden utge 100 000 BFR som skadestånd för den ideella skada som han har lidit. Ogillande av talan i övrigt.

Resumé av domen

Sökanden upptäckte den 7 november 1991 att det vid kommissionens översättningstjänst sedan nästan tio år tillbaka, förutom hans officiella personalakt, funnits en parallell personalakt med handlingar som rörde hans administrativa situation.

Sökanden gick den 8 november 1991 igenom denna parallella akt som bland annat innehöll en skrivelse av den 1 juni 1988, i vilken han anklagades för datorintrång, och en skrivelse av den 1 juli 1988, som innehöll ett antal negativa omdömen om hans pålitlighet som dataingenjör, om hans förmåga att följa sina överordnades instruktioner och hans förmåga att uppfylla de krav som hans arbetsuppgifter ställer på honom.

Genom skrivelse av den 15 november 1991 begärde sökanden att kommissionen skulle ge honom fotokopior av ett antal handlingar som förekom i den parallella akten. Han begärde även att samtliga handlingar i denna akt som rörde hans administrativa situation skulle föras över till hans personalakt. Därefter översändes kopior av de handlingar som förekom i den parallella akten till sökanden.

Kommissionens generaldirektorat för personal och kommissionens administration förstörde mellan den 13 december 1991 och den 15 januari 1992 17 säckar med handlingar som rörde personalen vid översättningstjänsten, och enligt kommissionen ingick bland dessa handlingar sökandens parallella akt.

Sökanden lämnade den 7 februari 1992 in en ansökan enligt artikel 90.1 i tjänsteföreskrifterna för tjänstemännen i Europeiska gemenskaperna (tjänsteföreskrifterna) angående den parallella akten.

Generaldirektören för översättningstjänsten översände den 20 februari 1992 en skrivelse med en förtroendeförklaring till sökanden.

Kommissionen meddelade genom en skrivelse av den 1 juni 1992 sökanden att den ansåg att sökanden hade fått bifall på sin ansökan av den 7 februari 1992 och att den skulle lämna ansökan "utan övrig åtgärd", eftersom den parallella akten hade förstörts.

Sökanden anförde den 31 augusti 1992 klagomål enligt artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna mot det svar som han hade fått på sin ansökan av den 7 februari 1992. I detta klagomål framförde sökanden ett antal yrkanden angående den parallella akten.

Kommissionen tog ställning till detta klagomål genom ett beslut av den 3 mars 1993. I denna skrivelse avslog kommissionen de flesta av de yrkanden som sökanden hade framfört i sitt klagomål av den 31 augusti.

Saken

Yrkandet om ogiltigförklaring

Sökanden har i sak anfört tre grunder till stöd för sitt yrkande. Den första grunden rörde ett åsidosättande av artikel 26 i tjänsteföreskrifterna, den andra ett åsidosättande av artikel 24 i tjänsteföreskrifterna och den tredje, som framfördes i repliken, ett åsidosättande av kommissionens beslut av den 7 juli 1986 om hemliga handlingar och säkerhetsåtgärder avseende dessa.

Det första yrkandet om ett åsidosättande av artikel 26 i tjänsteföreskrifterna

Det framgår av fast rättspraxis att syftet med artikel 26 i tjänsteföreskrifterna är att säkerställa tjänstemannens rätt till försvar genom att undvika att beslut av tillsättningsmyndigheten, som påverkar tjänstemannens administrativa situation och hans karriär, grundas på omständigheter som rör hans kompetens, effektivitet eller uppträdande, och som inte finns nämnda i hans personalakt (punkt 37).

Hänvisning till domstolen den 12 februari 1987, Bonino mot kommissionen, 233/85, Rec. s. 739, punkt 11; förstainstansrätten den 9 februari 1994, Lacruz Bassols mot domstolen, T-109/92, RecFP s. II-105, punkt 68

Av detta följer att personalakten endast skall finnas i ett exemplar och att det är förbjudet att på något annat sätt sammanställa handlingar av den nämnda typen (punkt 38).

Skyldigheten enligt artikel 26 i tjänsteföreskrifterna att i tjänstemannens personalakt införa alla handlingar rörande hans administrativa situation och alla uppgifter angående hans skicklighet, effektivitet eller uppträdande, är klar och ovillkorlig (punkt 39).

Vissa handlingar som fanns i sökandens parallella akt innehöll bedömningar om hans uppträdande, hur han fullgjorde sina uppgifter, hans relationer med sina överordnade samt hans känsla av ansvar för sina arbetsuppgifter (punkt 40).

Alla dessa bedömningar hör till tillämpningsområdet för artikel 26 i tjänsteföreskrifterna. Kommissionen borde således ha infört dessa handlingar i sökandens personalakt och gett honom möjlighet att komma med synpunkter på dessa handlingar (punkt 41).

I det aktuella fallet var kommissionen än mer skyldig att iaktta denna skyldighet, eftersom sökanden hade begärt att de omtvistade handlingarna skulle införas i hans personalakt och vissa av dessa handlingar innehöll påståenden som kunde skada hans anseende som person och i yrket (punkt 42).

De tvingande kraven på att öppenhet och rättssäkerhet i förhållandet mellan tjänstemannen och administrationen hindrar att denna låter handlingar som nämns i artikel 26 i tjänsteföreskrifterna försvinna. Om inte så vore skulle administrationen vara fri att upprätthålla parallella akter och kunna undvika eventuella rättsliga följder därav genom att helt enkelt förstöra akterna (punkt 43).

Enligt förstainstansrätten innebar förekomsten av en parallell akt som innehöll handlingar som har beskrivits ovan ett åsidosättande av artikel 26 i tjänsteföreskrifterna och kommissionen hade inte behörighet att förstöra dessa handlingar (punkt 44).

Vad gäller kommissionens argument att sökanden inte längre hade ett berättigat intresse av att väcka talan, eftersom den parallella akten som rörde honom hade förstörts och han hade givits en förtroendeförklaring, anmärkte förstainstansrätten att enbart förstörelsen av en sådan akt eller skrivelsen till sökanden i denna fråga inte var tillräckligt för att rätta till det åsidosättande som hade skett (punkt 45).

Sökanden hade inte grund för sitt yrkande att protokollet med intyg om att 17 säckar med handlingar skulle införas i hans personalakt. I protokollet nämns nämligen inte sökanden, hans parallella akt eller att den har förstörts. Följaktligen omfattades protokollet inte av tillämpningsområdet för artikel 26 i tjänsteföreskrifterna (punkterna 46 och 47).

Sökanden hade grund för att begära att kommissionen, i hans personalakt, skulle införa kopior av handlingar som omfattades av tillämpningsområdet för artikel 26 som fanns i den parallella akten och av vilka sökanden hade behållit kopior (punkt 50).

Den andra grunden om ett åsidosättande av artikel 24 i tjänsteföreskrifterna

Även om artikel 24 i tjänsteföreskrifterna främst syftar till att skydda gemenskapernas tjänstemän mot angrepp och dålig behandling från tredje person, gäller enligt en fast rättspraxis den biståndsskyldighet som avses i denna bestämmelse även i fall då den som orsakat de förhållanden som avses i denna bestämmelse är en annan tjänsteman i gemenskaperna (punkt 58).

Hänvisning till domstolen den 14 juni 1979, V mot kommissionen, 18/78, Rec. s. 2093, punkt 15; förstainstansrätten den 21 april 1993, Tallarico mot parlamentet, T-5/92, Rec. s. II-477, punkt 30

Vad rör de åtgärder som bör vidtas i en situation som omfattas av tillämpningsområdet för artikel 24 i tjänsteföreskrifterna, framgår det av en fast rättspraxis dels att administrationen har ett utrymme för skönsmässig bedömning, som sedan kan prövas av gemenskapernas domstolar, i valet av åtgärder för tillämpningen av artikel 24 i tjänsteföreskrifterna, dels att den måste vidta alla nödvändiga åtgärder för att, med tillämpning av samma artikel 24, återupprätta anseendet för en tjänsteman vars yrkesheder har satts i fråga (punkt 59).

Hänvisning till domstolen den 14 februari 1990, Schneemann m.fl. mot kommissionen, C-137/88, Rec. s. I-369, punkt 9; domstolen den 18 oktober 1976, N mot kommissionen, 128/75, Rec. s. 1567, punkt 10

Frågan var således om de åtgärder som kommissionen hade vidtagit var adekvata för att återupprätta sökandens anseende som person och yrkesman eller om kommissionen borde vidta andra åtgärder, såsom de som sökanden hade begärt (punkt 60).

Skrivelsen av den 1 juni 1988 medförde ingen administrativ åtgärd. De omstridda påståendena dementerades och generaldirektören för översättningsavdelningen gav den 20 februari 1992 sökanden en förtroendeförklaring. Dessa två förklaringar var adekvata åtgärder för att återupprätta sökandens anseende och de var proportionella med hänsyn till de omstridda skrivelsernas innehåll och spridning, eftersom skrivelserna inte hade spritts till allmänheten varken inom eller utom institutionen (punkt 61).

Det fanns inte grund för sökandens yrkanden att ett antal administrativa åtgärder skulle vidtas enligt artikel 24 i tjänsteföreskrifterna (punkt 62).

Den tredje grunden om åsidosättande av kommissionens beslut av den 7 juli 1986 om hemliga handlingar och säkerhetsåtgärder avseende dessa

Enligt artikel 19 första stycket i EG-stadgan för domstolen, som är tillämplig på förstainstansrätten enligt artikel 46 första stycket i denna stadga och artikel 44.1 i förstainstansrättens rättegångsregler, skall ansökan innehålla en sammanfattning av grunderna för talan. På samma sätt framgår det av artikel 48.2 i förstainstansrättens rättegångsregler att nya grunder inte får åberopas under rättegången, såvida de inte föranleds av rättsliga eller faktiska omständigheter som framkommit först under förfarandet. I det aktuella fallet har sökanden först i sin replik framfört den aktuella grunden, som inte hade nämnts i ansökan och som inte har något samband med de två tidigare grunderna. Följaktligen skall den avvisas för att den åberopats för sent (punkt 72).

Hänvisning till domstolen den 5 mars 1991, Grifoni mot Euratom, C-330/88, Rec. s. I-1045, punkt 18; förstainstansrätten den 18 november 1992, Rendo m.fl. mot kommissionen, T-16/91, Rec. s. II-2417, punkterna 130 och 131

Dessutom har denna grund inte varit föremål för ett administrativt förfarande. Av fast rättspraxis framgår emellertid att i tjänstemannamål måste de yrkanden som framförs inför gemenskapens domstolar avse samma sak som grunderna i klagomålet (punkt 73).

Hänvisning till domstolen den 20 maj 1987, Geist mot kommissionen, 242/85, Rec. s. 2181, punkt 9; domstolen den 14 juli 1988, Aldinger och Virgili mot parlamentet, 23/87 och 24/87, Rec. s. 4395, punkt 15; förstainstansrätten den 20 mars 1991, Casariego mot kommissionen, T-1/90, Rec. s. II-143, punkt 47

Skadeståndsyrkandet

Enligt en fast rättspraxis krävs det för att gemenskapen skall bli skadeståndsansvarig att ett antal villkor är uppfyllda vad avser att det beteende som institutionerna klandras för skall var rättsstridigt, att skadan är verklig och att det föreligger ett orsakssamband mellan beteendet och den åberopade skadan (punkt 80).

Hänvisning till förstainstansrätten den 9 februari 1994, Latham mot kommissionen, T-82/91, RecFP s. II-61, punkt 72; förstainstansrätten den 9 februari 1994, Latham mot kommissionen, T-3/92, RecFP, s. II-83, punkt 63

Vad avser yrkandet om skadestånd för ekonomisk skada hade sökanden inskränkt sig till att i sina inlagor ange att han vid flera tillfällen har omplacerats, utan att han hade angett på vilket sätt dessa nya placeringar hade förorsakat honom negativa ekonomiska följder. Följaktligen hade sökanden inte fört bevisning som gjorde det möjligt att dra slutsatsen att det hade uppstått en ekonomisk skada (punkt 82).

Vad avser yrkandet om skadestånd för ideell skada lider en tjänsteman som endast har en felaktig och ofullständig personalakt, enligt fast rättspraxis, av denna anledning en ideell skada vad avser den osäkerhet och oro som han känner vad avser sin framtid i yrket (punkt 83).

Hänvisning till domstolen den 14 juli 1977, Geist mot kommissionen, 61/76, Rec. s. 1419, punkt 49; domstolen den 15 mars 1989, Bevan mot kommissionen, 140/87, Rec. s. 701; förstainstansrätten den 8 november 1990, Barbi mot kommissionen, T-73/89, Rec. s. II-619, punkt 41; förstainstansrätten den 16 december 1993, Moritz mot kommissionen, T-20/89 RV, Rec. s. II-1423, punkt 46

Förstainstansrätten fann att omständigheten att det hade förekommit en parallell akt med handlingar som innehöll negativa påståenden om sökandens heder, skicklighet, ansvarskänsla och beteende gentemot sina överordnade, utan att han kunde försvara sig, även i fortsättningen kunde orsaka honom en oro som inte skulle förringas. Sökanden kunde med rätt – trots att han inte hade några bevis – tro att de administrativa beslut som hade fattats angående honom, och särskilt de omplaceringar som han råkat ut för utan hans samtycke och betygsrapporterna avseende honom, hade kunnat påverkas till hans nackdel på grund av de aktuella handlingarna som han inte kände till. På samma sätt kunde sökanden med rätta tro att andra tjänstemän som kunde ha haft tillgång till dessa handlingar kan ha skapat sig en negativ bild av honom. Dessa tvivel var sådana att de kunde ge sökanden en känsla av osäkerhet och orättvisa som kunde bestå i framtiden och som förtroendeförklaringen inte kunde undanröja. De omständigheter som har angivits ovan ansågs vara sådana att sökanden hade orsakats en ideell skada (punkterna 84 och 85).

Även om en ogiltigförklaring av en rättsakt som en tjänsteman har påtalat i sig utgör en adekvat gottgörelse för skadan och i princip är tillräcklig för att gottgöra den ideella skada som denne kan ha lidit på grund av den ogiltigförklarade rättsakten, gör inte den partiella ogiltigförklaringen av kommissionens påtalade rättsakter i det aktuella fallet att den konstaterade ideella skadan försvinner. Följaktligen ansåg förstainstansrätten att det var lämpligt att utdöma ett skadestånd om 100 000 BFR för den ideella skadan, på grund av att omständigheterna var så allvarliga och förhållandet bestått så länge (punkt 86).

Hänvisning till förstainstansrätten den 20 september 1990, Hanning mot parlamentet, T-37/89, Rec. s. II-463, punkt 83

Domslut:

1) **Kommissionens beslut av den 1 juni 1992 och av den 3 mars 1993 ogiltigförklaras i den mån som de inneburit avslag på sökandens begäran om att i sin personalakt få införa vissa handlingar som berör hans administrativa situation och rapporter angående hans skicklighet, effektivitet och hans uppträdande.**

2) **Kommissionen förpliktas att till sökanden utge 100 000 BFR som skadestånd för den ideella skada som han har lidit.**

3) **Talan ogillas i övrigt.**